

Dagthema: Op pad

Overweging 3 juli– Maranca Schenkeveld

“...ook gezegd mag worden, want het geeft een positieve stimulans. Op pad gaan, samen, om van elkaar te leren en samen de wereld steeds ...”

Openingsgebed

Aan God die al wat is,
geschapen heeft en leidt,
aan Hem die door ons genoemd mag worden:
Vader,
dragen wij in eerbied dit samenzijn op.
Wij delen woord, wij delen beeld,
en wij ontmoeten elkaar in de Naam van de
Vader,
de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Openingslied

Anneke Meiners/Mariëtte

Harinck

Dit huis is een huis waar de deur openstaat,
waar zoekers en zieners, genood of gekomen,
hun harten verwarmen, van toekomst gaan dromen,
waarin wat hen drijft tot herkenning gaat komen,
de vonk van de Geest in hun binnenste slaat.

Dit huis is een huis waar gemeenschap bestaat,
waar zangers en zeggers bijeen zijn gekomen
om uiting te geven aan waar zij van dromen,
waardoor een beweging ontstaat die gaat stromen,
die nooit meer, door niemand, zich inperken laat.

Welkom en inleiding

Welkom allemaal op deze mooie zonnige zondagochtend. Welkom aan allen die in de Duif aanwezig zijn en welkom aan degenen die via zoom deze viering

willen volgen. Zoals jullie merken ben ik zelf ook op zoom, thuis, vanuit mijn huis in Zuid-Frankrijk.

Ik ben erg blij dat jullie erbij willen zien: omdat je er elke week bij bent, of regelmatig, zo af en toe of misschien voor het eerst. In ieder geval: weet je welkom!

Het thema van vandaag is “Op pad”. Jezus stuurt zijn leerlingen op pad om het Woord te verspreiden. Hij zegt hen op pad te gaan, zonder bagage, de mensen thuis op te zoeken, hen vrede toewensen en het eten en drinken wat de mensen aanbieden aan te nemen.

Vandaag de dag, 2000 jaar verder, interpreteer ik “Het Woord verspreiden” als “leven naar Zijn voorbeeld”. Niet enkel zeggen “ik geloof in Jezus Christus” maar ernaar léven, zoals Hij heeft voorgedaan.

Hij stuurt hen op pad zonder bagage: volgens de Bijbeltekst is het toen letterlijk bedoeld: geen tas, geen geld, geen schoenen. Maar kan het ook breder gezien worden? Bv zonder geestelijke bagage? En welk pad dan? Een bekend pad? Of een onbekende route, een onbekende bestemming? En moeten er keuzes gemaakt worden, hoe dan?

Hier gaan we het vandaag over hebben. Met Jan als lector in de Duif wensen Jan en ik ons een mooie dienst!

Gebod om inzicht

God maak mij tot een werktuig van uw vrede,
zodat ik liefde verspreid waar mensen elkaar haten,
dat ik vergeef waar mensen elkaar beledigen,
dat ik verenig waar mensen strijden.

Dat ik de waarheid spreek waar dwaling heerst,
dat ik uw licht ontsteek waar duisternis heerst,
dat ik vreugde breng waar verdriet woont.

God laat mij ernaar streven,
niet dat ik gerustgesteld word, maar dat ik de ander versta.
Niet dat ik geliefd word, maar dat ik liefheb.

Want wie geeft, ontvangt,
wie zichzelf vergeet, vindt,
wie vergeeft, die wordt vergeven.
God, geef ons kracht. Amen.

Lied

H.Oosterhuis / A.Oomen

Zoals een moeder zorgt
voor kinderen, haar toevertrouwd,
en waarborgt dat zij leven:
zo werkt een God van liefde
en geen uur verflauwt zijn vuur.
Niet meer verstomt het woord
dat Hij ons heeft gegeven.

Het neemt ons bij de hand,
dat woord, geduldig voert het ons
uit angstland weg naar vrijheid.
Zo onbegaanbaar dwars die weg,
zo hoog, zo heet en droog.
Laat mij niet moeten gaan
als Gij niet zelf nabij zijt.

Een waterval van licht,
van vreugde en gereede hoop,
van inzicht en vertrouwen:
zo overkomt Gij mensen,
ik besta uw woord en ga.
Nog weet ik niets van U,
ooit zal ik U aanschouwen.

Eerste lezing uit Lucas 10; 1-4

Uit De Bijbel in gewone taal

De leerlingen gaan op reis

De Heer koos 72 leerlingen uit. Hij stuurde hen twee aan twee op weg, naar alle plaatsen waar hij zelf ook heen wilde gaan.

Hij zei tegen de leerlingen: 'Het goede nieuws moet overal verteld worden. Maar er zijn te weinig mensen om dat te doen. Vraag daarom aan God of hij meer mensen stuurt. Dan kan het goede nieuws overal verteld worden. Ga nu op weg! Maar let op, want het zal gevaarlijk zijn voor jullie. Net zo gevaarlijk als het voor lammetjes is om tussen wolven te lopen. Neem geen geld mee, en ook geen tas of schoenen. En groet niemand onderweg.'

Tweede lezing uit Lucas 10; 5-11

Wat de leerlingen onderweg moeten doen

Jezus zei verder: 'Als je een huis binnengaat, zeg dan eerst: 'Ik wens dit huis vrede.' Als daar iemand woont die vrede wil, dan komt daar ook vrede. Maar als daar niet zo iemand woont, dan komt daar geen vrede. En ga niet steeds naar een volgend huis, maar blijf in het huis waar je ontvangen wordt. Eet en drink wat de mensen je geven. Daar hebben jullie recht op, want jullie werken hard.

Als je in een stad komt waar je welkom bent, kun je eten wat de mensen je geven. Maak daar de zieke mensen beter en zeg tegen hen: 'Gods nieuwe wereld is dichtbij.'

Maar soms ben je niet welkom in een stad. Dan moet je de straat op gaan en zeggen: 'We vegen het stof van jullie stad van onze voeten. Want jullie hebben de verkeerde keus gemaakt. Maar denk erom: Gods nieuwe wereld is dichtbij.'

Lied *H.Oosterhuis / A.Oomen*

Hoe ver te gaan? En of er wegen zijn?

Nooit meer gebaande.

Hoeveel paar voeten zijn zij?

Twee, drieduizend. (2x)

Nog bijna slaven, vreemden voor elkaar,
kreupelen, blinden.

Maar met iets in hun hoofd dat stroomt
en licht geeft.

De zon zal hen niet steken overdag.

Bij nacht de maan niet.

Zij stoten zich aan stenen, niemand draagt hen.

Omdat zij willen leven als nog nooit.

Angstig te moede,

zijn zij gegaan met grote hinkstapsprongen.

Niet hier hun vaderland, en schaamteloos
wagen zij alles.

Soms wordt woestijn oase waar zij komen.

Vrijheid ontkiemt in hen, gloeit aan, dooft uit,
zal weer ontvlammen.
Zij blijven kinderen, zij worden groter.

Hun stoet is zonder einde en getal.
Tel maar de sterren.
Zij weten van de stad met fundamenten.

Derde lezing

Uit het boek “Australië op blote voeten” van Marlo Morgan

De stamleden denken dat iemand alleen maar iets in zichzelf kan veranderen als hij/zij dat echt wil, en dat iedereen het vermogen bezit om alles aan zijn eigen persoonlijkheid te kunnen veranderen wat hij/zij wil. Er zijn geen grenzen aan wat je kunt prijsgeven en wat je kunt verkrijgen. Ze geloven ook dat de enige invloed die je op iemand anders kunt uitoefenen, voortkomt uit je eigen leven, uit hoe je handelt, uit wat je doet. Daarom zijn de oerbewoners er dagelijks intensief mee bezig om betere mensen te worden.

Overweging

Voor vandaag koos ik het thema OP PAD, gebaseerd op de 1e lezing. Aanvankelijk leek me dat een thema dat ik goed kon uitwerken. Maar gaandeweg werd me duidelijk dat het niet één onderwerp was. Het is er een met vele facetten die interessant genoeg zijn om er nader op in te gaan. Maar welke wilde ik dan belichten? Ik moest kiezen. Met andere woorden: welk pad wilde ik opgaan?

Woord verspreiden

De eerste, meest heldere betekenis die ik zag komt direct voort uit de eerste lezing: “Jezus zond zijn leerlingen uit, twee aan twee, om het Woord te verspreiden”. In die tijd bestonden er geen andere middelen van communiceren dan mondeling overbrengen, verhalen vertellen. Nu, 2000 jaar verder, is de situatie heel anders. Ten eerste is het Woord al ver verspreid. Mogelijk nog niet overal doorgedrongen, maar toch wel in een groot deel van de wereld. Ten tweede kunnen we vandaag de dag op vele manieren communiceren: beeld en geluid, op papier, via internet.... er zijn vele mogelijkheden. Moeten we dan de opdracht “het Woord verspreiden” wel letterlijk nemen?

Ik ben geneigd te denken om dat niet te doen. Maar wat dan wel? En hoe dan?

Ik denk dat we in plaats van mondeling het Woord verspreiden, we het ook beeldend kunnen doen. Namelijk door het uit te beelden met ons lijf en ons gedrag. Niet alleen zèggen “ik geloof”, maar doén wat je gelooft! Geen woorden, maar daden. Aandacht geven aan degene die ziek is of het moeilijk heeft, delen met een ander die het minder heeft dan jij zelf. Tover een glimlach op het gezicht van een ander. Het mag groots zijn, maar dat hoeft niet. Het zijn de kleine dingen die het doen! Ga op pad om er te zijn voor je medemens!

Samen

En als we dan op pad gaan, hoeft dat niet alleen. Jezus stuurt immers zijn leerlingen twee aan twee. Waarom twee aan twee? Waarom niet ieder alleen? Ik denk dat het heel simpel kan zijn: samen zijn we sterker! Jezus roept ons op om met elkaar op pad te gaan en van elkaar te leren tijdens de tocht. We hebben immers allemaal talenten meegekregen?! De één kan lezen, de ander kan schrijven 😊, bij wijze van spreken. We kunnen onze talenten gebruiken om ons geloof praktisch te maken, ernaar te leven, het uit te dragen! Eenieder kan dat op zijn/haar eigen manier doen. Door te spreken, te schrijven, te tekenen, iets creatiefs maken. Er is er geen beter of mooier en elke bijdrage is waardevol. Hoe mooi kan het zijn om van je reisgenoot iets te leren of dat je merkt dat de ander van jou leert? En dat dat ook gezegd mag worden, want het geeft een positieve stimulans. Op pad gaan, samen, om van elkaar te leren en samen de wereld steeds iets mooier te maken.

Bagage

Dus samen op pad, met talenten, maar bagage? Jezus vertelt zijn leerlingen om op pad te gaan zonder bagage. Letterlijk: geen tas, geen geld, geen schoenen. Op die manier spoort Hij hen aan om op Hem te vertrouwen voor alles wat ze nodig zouden kunnen hebben om hun zending te volbrengen. Maar bagage in een tas is niet de enige soort bagage die een mens met zich meedraagt. Er is ook geestelijke bagage. Iedereen heeft vermoedelijk wel horen spreken over “wat eenieder in z’n rugzakje draagt”. Het ene rugzakje is gemakkelijk te dragen, de ander is zo zwaar geworden dat het ondraagbaar wordt.

Wat doet het met je als je een zware rugzak te dragen hebt? Dan is het moeilijk op pad gaan, want je kunt je last niet ver dragen.

In de liturgievoorbereiding op maandagavond hebben we gesproken over welke bagage we meedragen en in hoeverre dat invloed heeft op ons leven en onze keuzes. Enkelen antwoordden volmondig dat ze geen bagage meedragen, dat bagage op het perron achtergelaten is. Maar in de

meerderheid waren degenen die toegaven een gevulde rugzak te dragen. En hoe dat inderdaad invloed op ze heeft. Maar ook, hoe het lukt om eraan te werken, dat de bagage lichter wordt door afscheid te durven nemen van dat wat te zwaar wordt. En dat het mooi is als je je realiseert wat bepaalde bagage voor je betekent heeft. Dat een zware last uiteindelijk toch ook iets moois heeft voortgebracht. En daar dan -ondanks alles- ook dankbaar voor kunnen zijn. Bijvoorbeeld een nare relatie heeft wel een prachtkind en kleinkind gegeven! En iemand in moeilijke omstandigheden heeft de wil gekregen om anderen te helpen diezelfde situatie te voorkómen, dan wel om eerder uit de problemen te komen. Dankbaar kunnen zijn voor je bagage en wat die voor je betekent heeft. Om daarna te besluiten het als ballast achter te laten. Want: dan reis je lichter, gemakkelijker.

Australië op blote voeten

Zoals de aboriginals, uit het boek Australië op blote voeten. Een klein stukje heb ik jullie voorgelezen. Marlo Morgan is een Amerikaanse arts die voor 5 jaar in Australië verblijft. Door haar werk komt ze in contact met halfbloed Aboriginal volwassenen. Het zijn doorgaans jonge mensen, die in de buitenwijken van de stad wonen, in getto's. Zij kennen niet meer hun originele wortels, maar ze zijn ook niet geïntegreerd zijn in de moderne samenleving. Marlo zet zich voor hen in, helpt hen een project te starten waardoor ze zelfstandig worden in alle opzichten, óók financieel. Op een dag ontvangt ze een uitnodiging voor een lunch met een groep volbloed Aboriginals, die in de woestijn leven. Ze ziet het als een prachtkans om deze mensen te mogen ontmoeten. Eenmaal bij die groep in de woestijn aangekomen nemen ze haar mee op hun Walkabout: 3 maanden door de woestijn, letterlijk op blote voeten, gekleed in een doek, zonder bagage, geld of kaart, zonder voedsel op voorraad. Ze eten en drinken wat de natuur hen dagelijks biedt. Een enkele keer is dat niets en gaat de dag voorbij zonder eten en drinken.

Marlo spreekt hun taal niet. Communiceren gaat gepaard met weinig woorden, meer met gebaren. Ze dacht uitgenodigd te zijn voor de lunch, maar de groep ging op pad en ze koos ervoor ze te volgen. Aanvankelijk voor één dag, hooguit 2. Eigenlijk wilde ze helemaal niet mee en dacht aan haar verplichtingen, haar luxueuze leventje. Maar ze maakte de keus om bij de groep te blijven. Het werden 3 maanden. In die tijd leert ze hun levenshouding kennen: eerbied voor elk levend wezen en element in de natuur: mens, dier, boom, plant, bloem of wortel, water. Niets is

vanzelfsprekend. Elke ochtend danken ze de zon dat die weer opkomt waardoor het leven kan voortduren.

Marlo koos ervoor om open te staan voor hun cultuur, hun levenswijze. Ze leerde van hen bij de dag te leven, zich niet druk te maken om bezit, dankbaar te zijn voor alles dat je op je pad tegenkomt. En ze voelde zich na die 3 maanden immens rijker dan voorheen!

Keuze maken

Een ander facet van Op pad gaan gaat dan ook over keuzes maken. Welk pad kies ik? Waarheen? Maar ook: wie of wat laat ik achter? Sommigen van ons kiezen een pad, dat zonder grote veranderingen gepaard gaat. Die vullen hun eigen weg in, maar blijven dicht bij huis en haard. Het tegenovergestelde is een keuze die radicale veranderingen voortbrengt. Dat je letterlijk op pad gaat in een heel andere richting. Dat je afscheid moet nemen van wat je achterlaat. Dat vraagt moed, veel moed. Yvonne zei daarover: blijf jezelf, volg je intuïtie. Vraag om kracht van God en pomp er zelfliefde bij! Dat had ze heel mooi gezegd!

Maar de achterblijvers dan? Daar vraagt het ook heel wat van! Die moeten respect opbrengen voor de keuze die de ander gemaakt heeft, óók al zijn ze er niet blij mee. Leren accepteren dat een andere keus óók goed kan zijn. En dan loslaten. Opdat de ander zich werkelijk vrij mag voelen zijn/haar eigen pad te volgen.

Afsluiting

Op pad gaan: je eigen keuzes willen en kunnen maken. Je rugzak omdoen om het gekozen pad op te gaan. En als je bagage te zwaar wordt, in dankbaarheid afscheid kunnen nemen van dat wat je achter gaat laten. Dan op pad gaan om je eigen weg te gaan, vol vertrouwen dat je hoe dan ook nooit alleen reist. Op pad gaan om uiting te geven aan hoe je je leven richting wilt geven, en om je geloof uit te dragen in je daden. Steeds een beetje beter, een beetje wijzer. Dat wens ik ons toe, dat het zo zal mogen zijn.

Pianomuziek Irina Ursu - Antonova

Geloofsbelijdenis

Ik geloof in een wereld vol liefde,

een wereld van God, een God die altijd dicht bij je is.

Ik geloof dat Jezus is gekomen uit liefde voor de mens -

zonder onderscheid naar kleur, geaardheid, rang of stand.

Ik geloof in zijn opdracht:
heb je naaste lief en probeer dat waar te maken.

Ik geloof in een gemeenschap die mensen verder helpt.
En ik weet zeker, dat God naar ons glimlacht
en zijn licht over ieder van ons laat schijnen.
Amen.

Collecte

*Om onze wekelijkse vieringen te kunnen houden maakt onze gemeenschap kosten. In de Duif dragen veel mensen bij door middel van een periodieke/jaarlijkse bankafschrijving. Daarnaast kun je vandaag ook een bijdrage in de collecteschaal doen of een digitale gift doen via onderstaande QRcode: Iedere bijdrage wordt erg op prijs gesteld.
Hartelijk dank!!!*

Het hart van de viering – delen met elkaar

Intenties die werden opgeschreven in het groene boek en via zoom

Lied *Bas v.d. Bent / Traditioneel*
Ik wens jou vrede, gegroet ben jij
en wie je ook bent wees welkom hier.
Gegroet ben jij, gegroet ben jij,
ik wens jou vrede gegroet ben jij.
Gegroet ben jij, gegroet ben jij
en wie je ook bent wees welkom hier!

Tafelgebed

Lied: Slechts het brood*Tullio Consalvatico/Bernard Huijbers*

Slechts het brood dat wij te eten gaven
zal ons verzadigen.
Slechts de gevangene die wij verlost
zal ons bevrijden.
Slechts het gewaad dat wij wegschonken
zal ons bekleden.
Slechts de zieke die wij bezochten
zal ons genezen.
Slechts het water dat wij te drinken gaven
zal ons verkwikken.
Slechts het woord dat leed verzachtte
zal ons troosten.

Nodiging voor breken en delen**Lied: Onze Vader***H.Oosterhuis / T.Löwenthal*

Onze Vader in het verborgene
uw naam moet worden gekend en volbracht
uw rijk van vrede zal worden gevestigd
uw wil geschiede: hemel op aarde.

Geef ons vandaag ons brood, en morgen,
scheld kwijt onze schulden
zoals wij kwietschelden een ander zijn schuld.
En beproef ons niet boven onze kracht.
En bevrijd ons uit de macht van onrecht.

Mededelingen**Slotgebed****Tot wij elkaar weerzien**

Dat het pad zich
voor je zal ontvouwen,
dat je de wind altijd
in de rug zult hebben,
dat de zon warm
in je gezicht zal schijnen,

dat de regen op je land
zal neerdalen,
dat het vuur in je huis
nooit zal doven,
dat de Almachtige je in Zijn
beschermende hand zal houden,
tot wij elkaar weerzien.
(Gebed van indianen in Noord-Amerika)

Slotlied *H.Oosterhuis / T.Löwenthal*

Op mijn levenslange reizen
twijfel, donker achtervolgt mij.
Liefde, blind, holt voor mij uit,
zing ik steeds op and're wijzen
over wie ik niet kan spreken,
zing ik: "ooit, mijn hart te breken,
ooit mijn hart voor jou te breken".

Opgereisd, pas halverwege,
met een keel kapot gezongen,
met een hart voor wie gebroken,
kruip ik onder doornenstruiken,
druk mijn ogen in de aarde,
smee dat nu het eind zal komen,
smee de dood, dat hij zal komen.

mm.....
spoorloos trok voorbij de twijfel,
waar ik lag. De liefde keerde,
zag mij, bracht mij drank en spijs,
deed mij opstaan uit de dood.
Nog een leven zal ik reizen.
Nooit meer zonder reisgenoot.

Zegenbede

Goed is dat je goede woorden overweegt en daarnaar handelt:

Door je naaste lief te hebben als jij.

Door recht te doen aan ieder die je ontmoet. De vluchteling, de arme, de verdrukte, doe hen recht.

Prent ze in het hart van je verstand.

Laat de daden en woorden elkaar positief beïnvloeden,

Door geloof, hoop en liefde

Die woorden: zeg ze voor je uit, moge je daden volgen.

Moge dat zo zijn. Dan ben je gezegend.